

นโยบายภาครัฐด้านการท่องเที่ยวแบบวิถีชีวิตใหม่ ภายหลังวิกฤตโควิด-19

GOVERNMENT POLICY FOR NEW NORMAL TOURISM IN THE POST COVID-19 CRISIS

ศรียพนม ไควสุรัตน์¹ และ สมเดช มุงเมือง

Sripanom Kousuratand¹ and Somdet Mungmuang

มหาวิทยาลัยเวสเทิร์น

Western University, Thailand.

Email : ochoatoy@hotmail.com¹

Received 28 August 2022 ; Revised 18 June 2023 ; Accepted 30 June 2023.

บทคัดย่อ

การวิจัยนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อ 1) ศึกษาสภาพของนโยบายภาครัฐด้านการท่องเที่ยวในปัจจุบัน 2) ศึกษาปัจจัยที่ส่งผลต่อการนำนโยบายภาครัฐด้านการท่องเที่ยวแบบวิถีชีวิตใหม่ ภายหลังวิกฤตโควิด -19 3) ศึกษาและนำเสนอรูปแบบนโยบายภาครัฐด้านการท่องเที่ยวแบบวิถีชีวิตใหม่ ภายหลังวิกฤตโควิด -19 ใช้วิธีวิจัยเชิงคุณภาพ (Qualitative Research) เป็นหลักในการศึกษาข้อมูลจากปรากฏการณ์ที่เกิดขึ้น กลุ่มผู้ให้ข้อมูลสำคัญได้แก่ 1) กลุ่มบุคลากรภาครัฐและภาคเอกชน 2) กลุ่มผู้เชี่ยวชาญและนักวิชาการด้านการท่องเที่ยว 3) กลุ่มผู้มีส่วนได้ส่วนเสียนักท่องเที่ยวชาวไทยและชาวต่างชาติ รวบรวมข้อมูลจากเอกสารงานวิจัยที่เกี่ยวข้องและการสัมภาษณ์เชิงลึก

ผลการวิจัยพบว่า 1) สภาพนโยบายภาครัฐด้านการท่องเที่ยวในปัจจุบันที่ส่งผลต่อการนำนโยบายภาครัฐด้านการท่องเที่ยวแบบวิถีชีวิตใหม่ ภายหลังวิกฤตโควิด-19 ภาพรวมเป็นที่พึงพอใจของทุกกลุ่ม 2) ปัจจัยที่ส่งผลต่อความสำเร็จการนำนโยบายภาครัฐด้านการท่องเที่ยวแบบวิถีชีวิตใหม่ไปปฏิบัติ ปัจจัยภายใน ได้แก่ การกำหนดนโยบายรองรับด้านสาธารณสุขและด้านเศรษฐกิจ การท่องเที่ยวที่น่าจะส่งผลต่อความสำเร็จ ได้แก่ สถานท่องเที่ยวระบบนิเวศที่ได้รับการฟื้นฟูหลังจากปิดทำการคุณภาพเพิ่มมากขึ้น ปัจจัยภายนอก ที่อาจจะมีผลต่อการท่องเที่ยว ได้แก่ ปัญหาทางเศรษฐกิจทั่วโลก การกลายพันธุ์ของเชื้อโรคที่รุนแรงขึ้น นักท่องเที่ยวอาจไม่เดินทางท่องเที่ยว 3) นโยบายภาครัฐด้านการท่องเที่ยวแบบวิถีชีวิตใหม่ภายหลังวิกฤตโควิด-19 ควรมีแนวทางและรูปแบบดำเนินการยกระดับการท่องเที่ยว หาดูที่เด่นและดึงดูดสิ่งที่เป็นของดีที่สุด ดึงดูดนักท่องเที่ยว เน้นเทคโนโลยีระบบแอปพลิเคชันเข้ามาช่วยจัดการ เรื่องวัคซีน กำหนดศูนย์กลางการท่องเที่ยวเชิงสุขภาพระดับโลก โดยเน้นกลุ่มนักท่องเที่ยวที่มีกำลังซื้อ เตรียมพร้อมศูนย์การแพทย์เพื่อรักษา นักท่องเที่ยวทั้งในระยะสั้นและระยะยาว

คำสำคัญ : นโยบายภาครัฐ, วิกฤตโควิด-19, การท่องเที่ยวแบบวิถีชีวิตใหม่

Abstract

The objectives of this study were: 1) to examine the current government policy on tourism; 2) to investigate the factors affecting the implementation of government policy for new normal tourism in the post Covid-19 crisis; and 3) to propose the government policy for

the new normal tourism in the post Covid-19 crisis. This qualitative study deployed documentary analysis and in-depth interview with 55 specialist informants including government officials and private sector personnel, specialists and scholars in tourism, stakeholders, domestic and foreign tourists.

The results showed that: 1) The current government policy on tourism affecting the implementation of new normal tourism in the post Covid-19 crisis, in overall, was satisfied by all parties. 2) The factors affecting the success of government policy implementation on new normal tourism were reported. The internal factors were policy and measures accommodating public health and economy of tourism. The factors promoting success were that tourism spots especially those closed and restored natural ecological systems during Covid-19 pandemic would attract more quality tourists. The external factors affecting the tourism were global economic disruptions, mutation of diseases, if severe, would stop tourists' decision on travelling. 3) The government policy for new normal tourism in the post Covid-19 crisis should aim for reinventing and upgrading tourism, harnessing the outstanding spots, promoting the best of everything in order to attract the tourists, using technological applications for information alerts, vaccination management, wellness center policy for world-class health tourism focusing on high spending tourists, and medical center for short- and long-term medical tourists.

Keywords : Public Policy, COVID-19 Crisis, New Normal Tourism

บทนำ

เมืองไทยมีความสวยงามทั้งด้านศิลปวัฒนธรรม ขนบธรรมเนียมและประเพณีอันดีงาม เช่น วัฒนธรรมการไหว้ วิถีชีวิตความเป็นอยู่ มีพระมหากษัตริย์เป็นศูนย์รวมจิตใจ มีวัดและอารามงดงาม สื่อถึงเอกลักษณ์ด้านศาสนา มีความอุดมสมบูรณ์ด้านอาหาร "ในน้ำมีปลา ในนามีข้าว" คนไทยเป็นคนมีอัธยาศัยไมตรี ยิ้มแย้มแจ่มใส จนได้ฉายาสยามเมืองยิ้ม (Land Of Smiles) มีทรัพยากรธรรมชาติที่งดงามโดดเด่น เช่น ภูเขา แม่น้ำ ทะเล ที่สวยงามอัศจรรย์ (Amazing) สิ่งเหล่านี้ถือเป็นความได้เปรียบด้านการท่องเที่ยวของประเทศไทย ปัจจุบันประเทศไทยได้รับการยอมรับจากทั่วโลกว่าเป็นประเทศที่น่าท่องเที่ยวมากที่สุดในระดับต้นของโลกและรายได้ส่วนหนึ่งของประเทศไทยมาจากอุตสาหกรรมการท่องเที่ยวมากที่สุดเช่นกัน จึงแสดงให้เห็นว่าการท่องเที่ยวเป็นแหล่งรายได้สำคัญของประเทศไทย รัฐบาลภายใต้การนำของ ฯพณฯ พลเอก ประยุทธ์ จันทร์โอชา นายกรัฐมนตรี ให้ความสำคัญนโยบายด้านการท่องเที่ยว มุ่งเน้นการพัฒนาคุณภาพ แหล่งท่องเที่ยว และมาตรฐานของธุรกิจให้ควบคุม ดูแลความปลอดภัย นักท่องเที่ยวอย่างเข้มงวด ส่งเสริมการกระจายรายได้สู่ชุมชน

ช่วงปลายปี พ.ศ. 2562 เกิดวิกฤตระบาดของเชื้อไวรัสโควิด-19 ทั่วโลก ส่งผลต่อการภาคการท่องเที่ยว ต้องหยุดชะงักไม่ว่าจะเป็นผู้ประกอบการธุรกิจขนาดใหญ่หรือขนาดเล็ก สายการบิน โรงแรม และส่งผลต่อแรงงานในธุรกิจ (Thai Tourism Business Association, 2020) หลังจากรัฐบาลประกาศปลดล็อกและมีการกำหนดมาตรการและนโยบายกระตุ้นให้เกิดการท่องเที่ยวภายในประเทศ เช่น มาตรการเราเที่ยวด้วยกัน โดยการให้ส่วนลดกับค่าใช้จ่ายในการจองโรงแรมและการเดินทาง ดังนั้น จึงเป็นโอกาสที่ท้าทายต่อนโยบายรัฐบาล

ที่จะออกมาตรการเพื่อกระตุ้นภาคการท่องเที่ยวภายหลังการเข้ามาของวัคซีนโควิด-19 เพื่อรองรับนักท่องเที่ยวต่างชาติ รัฐบาลจึงมีนโยบายส่งเสริมการท่องเที่ยวภายใต้วิกฤตโควิด-19 คือ วัคซีนพาสปอร์ต (Vaccine Passport) การเตรียมความพร้อมในการใช้วัคซีนพาสปอร์ตและมีการดำเนินงานเพื่อสร้างการท่องเที่ยวในรูปแบบใหม่ คือ การท่องเที่ยวอย่างปลอดภัย ปลอดภัยโรค การท่องเที่ยวแบบวิถีชีวิตใหม่ (Kasikorn Research Center, 2021)

จากปรากฏการณ์ที่เกิดขึ้นเห็นได้ว่า ความสำคัญของการท่องเที่ยวแบบวิถีชีวิตใหม่ที่ภาคการท่องเที่ยวกลับมาฟื้นฟู ผู้วิจัยจึงมีความสนใจศึกษา เรื่องนโยบายภาครัฐด้านการท่องเที่ยวแบบวิถีชีวิตใหม่ ภายหลังวิกฤตโควิด-19 ที่มีความสำคัญในการศึกษาธุรกิจท่องเที่ยวที่เปลี่ยนแปลงไปในรูปแบบการท่องเที่ยวอย่างปลอดภัย และปลอดภัย ภายใต้ต้นนโยบายภาครัฐและสภาวะวิกฤตการณ์โรคระบาด เพื่อหาคำตอบของการท่องเที่ยวที่จะเปลี่ยนรูปแบบการท่องเที่ยวต่างไปจากเดิม เป็นแบบการท่องเที่ยววิถีชีวิตใหม่ ทั้งนี้ การท่องเที่ยวแบบวิถีใหม่จะสามารถกระตุ้น พื้นฟู และบูรณาการ เพื่อนำไปสู่การท่องเที่ยวที่ยั่งยืน ล้วนเป็นความสำคัญที่น่าสนใจเพื่อชี้ให้เห็นภาพรวมการปรับตัวของอุตสาหกรรมการท่องเที่ยวในประเทศไทย นักท่องเที่ยวชาวไทยและต่างประเทศ ผู้ประกอบการ นักลงทุน และการออกนโยบายภาครัฐในการฟื้นฟูการท่องเที่ยวแบบวิถีชีวิตใหม่ ภายหลังวิกฤตโควิด-19

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อศึกษาสภาพของนโยบายภาครัฐด้านการท่องเที่ยวในปัจจุบัน
2. เพื่อศึกษาปัจจัยที่ส่งผลต่อการนำนโยบายภาครัฐด้านการท่องเที่ยวแบบวิถีชีวิตใหม่ ภายหลังวิกฤตโควิด -19
3. เพื่อศึกษาและนำเสนอรูปแบบนโยบายภาครัฐด้านการท่องเที่ยวแบบวิถีชีวิตใหม่ ภายหลังวิกฤตโควิด -19

วิธีดำเนินการวิจัย

ขั้นตอนที่ 1 การวิจัยครั้งนี้ใช้ระเบียบวิธีวิจัยเชิงคุณภาพ (Qualitative Research) โดยมีขอบเขตพื้นที่ศึกษา คือ จังหวัดกรุงเทพมหานคร ตามปรากฏการณ์ที่เกิดขึ้นจริง ขอบเขตด้านเนื้อหาประกอบด้วย 1) ด้านสภาพของนโยบายภาครัฐด้านการท่องเที่ยวในปัจจุบัน 2) ด้านปัจจัยที่ส่งผลต่อการนำนโยบายภาครัฐด้านการท่องเที่ยวแบบ New Normal ภายหลังวิกฤตโควิด-19 3) ด้านรูปแบบนโยบายภาครัฐด้านการท่องเที่ยวแบบวิถีชีวิตใหม่ ภายหลังวิกฤตโควิด -19

ขั้นตอนที่ 2 การประมวลผลจากแหล่งข้อมูลที่ศึกษา ประกอบด้วย 4 ส่วน ดังนี้

ส่วนที่ 1 การศึกษาเอกสารที่เกี่ยวข้อง (Documentary Research) เพื่อนำข้อมูลที่ได้มาทำการวิเคราะห์ให้ได้ข้อมูลที่ต้องการ และนำข้อมูลมาสังเคราะห์ให้เกิดองค์ความรู้ใหม่ โดยครอบคลุมเรื่องที่ทำการศึกษาวิจัย

ส่วนที่ 2 การสัมภาษณ์แบบเจาะลึก (In-depth Interview) เป็นกระบวนการเก็บรวบรวมข้อมูลจากผู้ให้ข้อมูลสำคัญ (Key Informant) โดยแบ่งออกเป็น 3 กลุ่ม ดังนี้

กลุ่มที่ 1 ได้แก่ บุคลากรภาครัฐ จำนวน 5 คน และภาคเอกชน จำนวน 5 คน ได้แก่ รัฐมนตรีว่าการกระทรวงการท่องเที่ยวและกีฬา อธิบดีรัฐมนตรีว่าการกระทรวงการท่องเที่ยวและกีฬา ปลัดกระทรวงการท่องเที่ยวและกีฬา ผู้ว่าราชการกรุงเทพมหานคร ผู้ว่าการการท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย ผู้อำนวยการ ทำอาภาศยานสุวรรณภูมิ ผู้อำนวยการ องค์การบริหารการพัฒนาพื้นที่พิเศษเพื่อการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน

(องค์การมหาชน) เลขาธิการ สมาคมธุรกิจท่องเที่ยวภายในประเทศ นายกสมาคมโรงแรมไทย และประธานสภาอุตสาหกรรมท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย

กลุ่มที่ 2 ได้แก่ผู้เชี่ยวชาญและนักวิชาการด้านการท่องเที่ยวจำนวน 5 คน ได้แก่ รักษาการกรรมการผู้อำนวยการใหญ่การบินไทย (DD) ผู้อำนวยการท่าอากาศยานดอนเมือง (ทดม.) และ นักวิชาการจากสมาคมวิชาการการท่องเที่ยว (ประเทศไทย) จำนวน 3 คน

กลุ่มที่ 3 ได้แก่ ผู้มีส่วนได้ส่วนเสีย โดยการสุ่มตัวอย่างแบบเจาะจง ได้แก่ ผู้ประกอบการที่เกี่ยวข้องกับการท่องเที่ยว จำนวน 10 คน ผู้มีอาชีพที่เกี่ยวข้องกับการท่องเที่ยว จำนวน 10 คน นักท่องเที่ยวชาวไทย จำนวน 10 คน และชาวต่างชาติ จำนวน 10 คน

ส่วนที่ 3 เครื่องมือที่ใช้เก็บรวบรวมข้อมูล ได้แก่ แบบสัมภาษณ์เชิงลึกแบบกึ่งโครงสร้าง

ส่วนที่ 4 การวิเคราะห์ข้อมูล โดยใช้วิธีการวิเคราะห์เนื้อหา (Content analysis) มีหลักการพื้นฐาน ได้แก่ การลดทอนข้อมูลเชิงประจักษ์ที่ได้จากภาคสนาม เพื่อให้ได้กลุ่มข้อมูลที่มีความหมายร่วมกัน และมีการวิเคราะห์ความ สัมพันธ์ระหว่างกลุ่มของข้อมูลจนได้แบบแผนของความเชื่อมโยงที่ใช้อธิบายปรากฏการณ์ที่ศึกษาได้ดีที่สุด

ผลการวิจัย

ผลการวิจัยมีข้อค้นพบที่ตอบวัตถุประสงค์การวิจัยได้ตามลำดับดังนี้

วัตถุประสงค์ข้อ 1 เพื่อศึกษาสภาพของนโยบายภาครัฐด้านการท่องเที่ยวในปัจจุบัน กลุ่มบุคลากรภาครัฐ ภาคเอกชน และนักวิชาการ พบว่า มีความพึงพอใจ การกำกับดูแลควบคุมต่อการนำไปปฏิบัติที่เหมาะสมกับนโยบายการท่องเที่ยวภายใต้การควบคุมการแพร่ระบาดของเชื้อโรค COVID-19 เน้นการทำงานร่วมกันระหว่างกระทรวงการท่องเที่ยวและกีฬากระทรวงสาธารณสุข กระทรวงมหาดไทย (ด้านการตรวจคนเข้าเมืองและ ด้านแรงงานต่างด้าว) กระทรวงศึกษาธิการ และกรุงเทพมหานคร ต่อการนำไปปฏิบัติอยู่ในระดับที่สร้างความเชื่อมั่นในระดับสากล ทำให้การท่องเที่ยวในยุคการท่องเที่ยวแบบวิถีชีวิตใหม่ หลังการระบาดของ COVID-19 มีการปรับปรุงโครงสร้างให้เกิดความกระชับและรัดกุมยิ่งขึ้น มุ่งเน้นการทำงานร่วมกันระหว่างหน่วยงานภาครัฐ ภาคเอกชน และภาคประชาชน มากที่สุด กลุ่มผู้ประกอบการที่เกี่ยวข้องกับการท่องเที่ยวกับผู้มีอาชีพที่เกี่ยวข้องกับการท่องเที่ยว พบว่า มีความพึงพอใจในการกำกับดูแลควบคุมต่อการนำไปปฏิบัติที่เหมาะสมเคร่งครัดต่อการควบคุมโรค และไม่พึงพอใจ ที่ไม่สามารถเยียวยาธุรกิจของผู้ประกอบการได้ ส่วนกลุ่มนักท่องเที่ยวชาวไทยและต่างประเทศ พบว่า มีความพึงพอใจในการกำกับดูแล ควบคุมต่อการนำไปปฏิบัติอย่างเหมาะสม สามารถลดความกังวลในภาวะโรคระบาดที่เกิดขึ้นได้

วัตถุประสงค์ข้อ 2 เพื่อศึกษาปัจจัยที่ส่งผลต่อการนำนโยบายภาครัฐด้านการท่องเที่ยวแบบวิถีชีวิตใหม่ภายหลังวิกฤต โควิด -1 พบว่า ปัจจัยภายนอก ได้แก่ การออกนโยบายและมาตรการทั้งด้านสาธารณสุขและด้านเศรษฐกิจรองรับการท่องเที่ยวให้มีความปลอดภัยภายหลังจากปิดรับนักท่องเที่ยวคุณภาพจะเพิ่มมากขึ้น การระบาดของเชื้อโควิด-19 ยังไม่ลดลง มีผลต่อความสำเร็จการนำนโยบายภาครัฐด้านการท่องเที่ยวแบบวิถีชีวิตใหม่ภายหลังวิกฤต โควิด-19 ไปปฏิบัติ ปัจจัยภายใน ได้แก่ ความเข้มแข็งของระบบสาธารณสุขของประเทศไทย ความร่วมแรงร่วมใจของคนไทยในการมีวินัยในการป้องกันโรค COVID-19 มาตรการป้องกัน ทุกระเบียบด้านการรักษาความสะอาด เว้นระยะห่าง การตรวจวัดอุณหภูมิร่างกาย กำหนดจุดวางเจลและแอลกอฮอล์ ที่รัฐกำหนดเป็นการสร้างความมั่นใจให้นักท่องเที่ยวมากขึ้น นโยบายภาครัฐมีเป้าหมายที่ชัดเจนทำให้สามารถนำไปปฏิบัติได้อย่างเข้าใจและเป็นมาตรฐานเดียวกัน ปัจจัยภายนอก การระบาดการระบาดของเชื้อโควิด-19 ยังไม่ลดลง วิธีการคัดกรองนักท่องเที่ยวที่จะเดินทางเข้ามาในประเทศที่ปลอดภัยที่สุด

วัตถุประสงค์ข้อ 3 เพื่อศึกษาและนำเสนอรูปแบบนโยบายภาครัฐด้านการท่องเที่ยวแบบวิถีชีวิตใหม่ภายหลังวิกฤตโควิด-19 พบว่า ทุกฝ่ายพร้อมรับมือกับการเปิดเมืองเพื่อการท่องเที่ยวถึงเวลาพลิกฟื้นยกระดับการท่องเที่ยว เร่งหาจุดเด่นเพื่อดึงดูดความสนใจให้นักท่องเที่ยว เน้นการนำเทคโนโลยีระบบแอปพลิเคชันเข้ามาจัดการข้อมูล ระบบเตือน แจ้งข่าวสาร ภาครัฐตรวจสอบและเฝ้าติดตามผ่านข้อมูลที่เข้าถึงได้ง่ายและรวดเร็ว โดยความร่วมมือกันจากทุกหน่วยงานทั่วประเทศ และหาแนวทางป้องกันควบคุมโรคระบาดที่จะก่อให้เกิดการระบาดใหม่ๆ โดยเฉพาะการจัดการความแออัดของแต่ละพื้นที่ในการแพร่กระจายของโรคโควิด-19 ซึ่งยังไม่สิ้นสุด รูปแบบนโยบายจำเป็นต้องปรับเปลี่ยนเพื่อใช้ควบคุมและแก้ไขไปตามสถานการณ์ ควรมีการจัดการเรื่องวัคซีนและให้ภาครัฐสนับสนุนส่งเสริมการท่องเที่ยวอย่างจริงจัง การท่องเที่ยวแบบวิถีชีวิตใหม่ ควรให้ตรวจ ATK 100% จึงเข้าใช้บริการได้ เตรียมพร้อมศูนย์การแพทย์ เพื่อรักษานักท่องเที่ยวทั้งในระยะสั้นและระยะยาว เตรียมสถานที่ท่องเที่ยวเป้าหมายที่ดีที่สุด สำหรับนักท่องเที่ยวที่ผ่านการคัดกรองแล้ว มุ่งเน้นให้ผู้ประกอบการสร้างมาตรฐานการให้บริการที่มีคุณภาพที่สุด เช่น การโปรโมทสถานที่ การสร้างสภาพแวดล้อมและภาพลักษณ์ที่ดี มุ่งเน้นแหล่งท่องเที่ยวเชิงสุขภาพและจำนวนนักท่องเที่ยวกลุ่มเล็กที่มีกำลังซื้อ ควรกำหนดมาตรฐานการกำกับควบคุมเชิงปฏิบัติ เพื่อป้องกันการแพร่ระบาด เช่น กำหนดมาตรฐานขั้นพื้นฐานที่ใช้ในระดับเดียวกันทั่วประเทศ มีความยืดหยุ่นบางพื้นที่ สร้างความตระหนักรู้ การมีส่วนร่วมของประชาชนการป้องกันการระบาดของ COVID-19 และทุกหน่วยงานควรมีส่วนร่วมในการนำเสนอและรับผิดชอบนโยบายภาครัฐด้านการท่องเที่ยวแบบวิถีชีวิตใหม่ ภายหลังวิกฤต COVID-19 รวมทั้งประชาชนต้องมีส่วนร่วม และรัฐต้องรับฟังปัญหาของผู้ประกอบการ

อภิปรายผลการวิจัย

1 กลุ่มผู้ให้ข้อมูลสำคัญส่วนใหญ่มีความพึงพอใจต่อนโยบายภาครัฐในการสร้างความมั่นใจ ด้านความปลอดภัย ด้านสุขอนามัย ด้านสุขภาพ เครื่องครัดต่อการควบคุมโรคระบาด ไม่ว่าจะเป็นนโยบายเรื่องการสวมใส่หน้ากากอนามัย เว้นระยะห่าง ล้างมือ ไม่ใช้ของร่วมกัน การตรวจคัดกรองนักท่องเที่ยว ซึ่งสอดคล้องกับแนวคิดของ Pender (1987) ที่กล่าวว่า การกระทำใดของบุคคลที่กระทำเป็นปกติและสม่ำเสมอเพื่อให้มีสุขภาพดีเป็นการกระทำที่ช่วยในการป้องกันโรคและยังสอดคล้องกับ และสอดคล้องกับ Charoenphan, J. & Tansakul, C. (2006: 5) ได้สรุปแนวคิดเกี่ยวกับพฤติกรรมของนักพฤติกรรมศาสตร์ไว้ว่า ผู้คนมีจะพฤติกรรม การมีส่วนร่วม ได้แก่ การกระทำหรือการปฏิบัติเพื่อให้มีผลต่อการป้องกันปัญหา หรือการแก้ไขปัญหา สาธารณสุขในชุมชนและปัญหาของส่วนรวม

ด้านสภาพนโยบายภาครัฐด้านการท่องเที่ยวในปัจจุบัน พบว่า การตอบสนองอยู่ในระดับพึงพอใจ นโยบายการท่องเที่ยวภายใต้การควบคุมการแพร่กระจายของโควิด-19 ที่เน้นการทำงานร่วมกันระหว่างกระทรวงการท่องเที่ยวและกีฬา กระทรวงสาธารณสุข กระทรวงมหาดไทย กระทรวงศึกษาธิการ และกรุงเทพมหานคร ในการกำกับดูแลควบคุมต่อการนำนโยบายไปปฏิบัติเพื่อสร้างความเชื่อมั่นในระดับสากล ผู้คนส่วนใหญ่มีความพอใจเมื่อได้รับความสำเร็จหรือได้รับสิ่งที่ต้องการจากการทำงานภายใต้นโยบายของรัฐ ซึ่งสอดคล้องกับแนวคิดของ Wolman (1973) กล่าวว่า ความรู้สึกที่ดีมีความสุข จะเกิดขึ้นเมื่อคนเราได้รับผลสำเร็จ ตามความมุ่งหมาย ความต้องการ หรือแรงจูงใจ และยังสอดคล้องกับแนวคิดของ Hornby (2000) ที่กล่าวว่า ความชอบใจ ความพึงพอใจ เป็นความรู้สึกที่มีความสุขหรือความพอใจเมื่อได้รับความสำเร็จ หรือได้รับสิ่งที่ต้องการ ซึ่งการที่มาตรการช่วงแรกรัฐไม่สามารถตอบสนองความต้องการของประชาชนได้อย่างทันทั่วที่ย่อมมีเสียงติเตียนและความไม่พอใจจากประชาชน แต่เมื่อต่อมานโยบายได้มีการบูรณาการที่ดีขึ้นเกิดความสำเร็จตามที่รัฐได้ตั้งไว้ ก็ย่อมเกิดความรู้สึกที่พึงพอใจจากประชาชน

ด้านแนวทางกิจกรรม การกระทำ หรือการเลือกตัดสินใจของรัฐบาล เกี่ยวกับการดำเนินนโยบายด้านการท่องเที่ยวในปัจจุบัน พบว่า ปรับไปตามสถานการณ์เฉพาะหน้าด้วยมาตรการต่างๆ ประชาชนพอใจด้านความปลอดภัย แต่ไม่มั่นใจในการแก้ไขปัญหาเศรษฐกิจ ซึ่งตรงจุดนี้สามารถอธิบายด้วยเหตุผลที่สอดคล้องกับแนวคิดของ Sharkansky (1970) ที่กล่าวว่า นโยบายสาธารณะเป็นกิจกรรมที่กระทำโดยรัฐบาล ครอบคลุมกิจกรรมทั้งหมด เพราะฉะนั้นการที่ประชาชนพอใจกับนโยบายส่วนหนึ่งและอาจยังไม่พอใจกับนโยบายอีกส่วนหนึ่งของรัฐเป็นสิ่งที่เกิดขึ้นได้ตามปกติ และยิ่งสอดคล้องกับแนวคิดของ Eulau & Prewitt (1973) ได้กล่าวว่า การตัดสินใจที่มีจุดยืนของรัฐบาล ซึ่งจะต้องมีการกระทำที่ต่อเนื่องสม่ำเสมอ หรือกล่าวอีกนัยหนึ่งคือ การตัดสินใจเกี่ยวกับกิจกรรมที่มีพันธะผูกพันในการดำเนินการอย่างต่อเนื่อง และยั่งยืน การตัดสินใจของรัฐบาลเกี่ยวกับกิจกรรมที่มีพันธะผูกพันในการดำเนินการอย่างต่อเนื่อง เพราะฉะนั้นไม่เป็นเรื่องผิดปกติที่ แนวทางกิจกรรม การกระทำหรือการเลือกตัดสินใจของรัฐบาลเกี่ยวกับการดำเนินนโยบายด้านการท่องเที่ยวในปัจจุบัน บางส่วนไม่สามารถตอบสนองความต้องการทั้งหมดของประชาชนในสภาวะปัจจุบัน เพราะถ้านำผลที่ได้รับไปเปรียบเทียบกับมุมมองของ Maslow (1970 cited by Mungmaung, S. (2014: 117) ที่กล่าวว่า มนุษย์มีความต้องการอยู่เสมอ ความต้องการใดได้รับการตอบสนองแล้วจะไม่เป็นสิ่งที่สนใจอีกต่อไป แต่ความต้องการที่ยังไม่ได้รับการตอบสนองนั้นจะเป็นสิ่งสนใจในพฤติกรรมของบุคคลนั้น

ด้านปัจจัยแวดล้อม พบว่า เสถียรภาพทางการเมือง สภาพเศรษฐกิจและสังคมจะไม่ส่งผลต่อการดำเนินนโยบายและเสถียรภาพของนโยบายในปัจจุบัน ในวิกฤตการณ์โรคระบาด COVID-19 ทุกภาคส่วนพยายามรับมือเพื่อไม่ให้เกิดการระบาดของเชื้อ COVID-19 จึงทำให้เสถียรภาพทางการเมืองยังไม่ส่งผลต่อสภาพของนโยบายภาครัฐด้านการท่องเที่ยวในปัจจุบัน เสถียรภาพของนโยบายการท่องเที่ยว เสถียรภาพทางการเมืองหรือเกิดการเปลี่ยนแปลงทางสังคม สอดคล้องกับแนวคิดของ Nakamura & Smallwood (1980) ได้เสนอแนวคิดมุมมองของกระบวนการนโยบาย (Policy process) เกี่ยวกับเสถียรภาพทางเศรษฐกิจว่า การเร่งพัฒนาและฟื้นฟูระบบสถาบันการเงินของประเทศให้สามารถทำหน้าที่เกื้อกูลต่อการพัฒนาเศรษฐกิจได้ตามปกติตลอดจนมุ่งพัฒนาและปรับบทบาทสถาบันการเงินของรัฐ ให้เป็นกลไกสำคัญในการส่งเสริมกิจการที่มีศักยภาพในการสร้างรายได้อย่างเร่งด่วน และยิ่งสอดคล้องกับผลการศึกษาของ Kunsantiwong, C. (2021) พบว่า ปัจจัยที่มีผลต่อการตัดสินใจเดินทางท่องเที่ยวของนักท่องเที่ยวชาวไทย Generation Y หลังโรคระบาด COVID-19 ได้แก่ ความปลอดภัยด้านภัยธรรมชาติ สุขอนามัย และโรคระบาด ในขณะที่ปัจจัยส่วนประสมการตลาดด้านผลิตภัณฑ์ ด้านการส่งเสริมการตลาด

ด้านสภาพของนโยบายภาครัฐด้านการท่องเที่ยวในปัจจุบัน ผู้ให้ข้อมูลสำคัญส่วนใหญ่ให้ความคิดเห็นเกี่ยวกับสภาพนโยบายภาครัฐด้านการท่องเที่ยวในปัจจุบันว่า ถูกจัดสรรให้ตอบโจทย์ แต่ตอนนี้ต้องค่อยเป็นค่อยไปตามสถานการณ์การแพร่ระบาด COVID-19 และปัจจัยต่าง ๆ สอดคล้องกับผลการศึกษาของ Huynh, Truong, Long Hai Duong, Nhan Trong Nguyen & Dao (2021) ศึกษาเรื่องการระบาดใหญ่ของ COVID-19 และผลกระทบต่อธุรกิจการท่องเที่ยวในเมืองกำลังพัฒนา: ข้อมูลเชิงลึกจากเวียดนาม พบว่าผลกระทบต่อธุรกิจการท่องเที่ยวในเมืองกำลังพัฒนาและธุรกิจท่องเที่ยวส่วนใหญ่ได้รับความเดือดร้อนอย่างรุนแรงและมีผู้ประกอบการที่เกี่ยวข้องกับการท่องเที่ยวมีจำนวนบางส่วนที่สามารถฟื้นตัวได้หลังจากเกิดการติดเชื้อระลอกแรก

ด้านปัจจัยที่จะส่งผลต่อการส่งเสริมหรือเป็นอุปสรรคต่อการดำเนินนโยบายด้านการท่องเที่ยวในปัจจุบัน พบว่า ผู้ให้ข้อมูลสำคัญทุกกลุ่มทุกภาคส่วนมีความเห็นตรงกันว่า อุปสรรคที่หนักมากคงหนีไม่พ้นผลจากการแพร่ระบาดของเชื้อไวรัส COVID-19 สถานการณ์ที่ไม่แน่นอนของเชื้อโควิดที่ยังไม่นิ่ง เรื่องของวัคซีนที่ไม่รู้ว่าได้ผลจริงหรือไม่ คนยังไม่รู้สึกปลอดภัยมากพอ สอดคล้องกับแนวคิดของ Tararattanasuwan, S.

(2020) ได้ ระบุว่า การแพร่ระบาดของเชื้อไวรัส COVID-19 ส่งผลกระทบต่อชีวิตความเป็นอยู่ของประชาชน และเศรษฐกิจในหลายประเทศทั่วโลกรวมถึงประเทศไทย และสอดคล้องกับผลศึกษาของ Lee & Chen (2020) พบว่า ผลกระทบ COVID-19 พบว่า ส่งผลรายได้อุตสาหกรรมการท่องเที่ยวในระดับนานาชาติ

2. ประชาชนมองไปในทิศทางเดียวกันว่า การออกนโยบายมาตรการต่างๆ ที่ออกมารองรับทั้งด้านสาธารณสุขและด้านเศรษฐกิจการท่องเที่ยว เพื่อรองรับความปลอดภัยทางด้านสาธารณสุขตลอดจนความร่วมมือของภาคประชาชนอย่างเคร่งครัด เป็นปัจจัยปัจจัยภายในที่น่าจะส่งผลต่อความสำเร็จ สอดคล้องกับผลการศึกษาของ Abbas, Mubeen, Terhemba, Raza & Mamirkulova (2021) พบว่า ทุกครั้งที่มีการระบาดครั้งใหญ่ของไวรัส COVID-19 ส่งผลให้เกิดความท้าทายระดับโลกต่อวิกฤตเศรษฐกิจและการดูแลสุขภาพตลอดจนส่งผลกระทบต่ออุตสาหกรรมทั่วโลก และสอดคล้องกับผลการศึกษาของ Kunsantiwong, C. (2021) พบว่า ปัจจัยที่มีผลต่อการตัดสินใจเดินทางท่องเที่ยวของนักท่องเที่ยวชาวไทย Generation Y หลังโรคระบาด COVID-19 ได้แก่ ความปลอดภัยด้านภัยธรรมชาติ สุขอนามัย และโรคระบาด

ด้านปัญหาสำคัญของการนำนโยบายภาครัฐด้านการท่องเที่ยวแบบวิถีชีวิตใหม่ ภายหลังวิกฤตโควิด-19 ไปปฏิบัติ พบว่า ความประมาทของประชาชนบางกลุ่มที่ไม่ทำตามอย่างเคร่งครัด ควรเฝ้าระวังโทษที่ชัดเจน ซึ่งสอดคล้องกับแนวคิดของ Van Meter & Van Horn (1975 cited by Jaikaew, A., 1990) กล่าวว่า ความสำเร็จของการนำนโยบายไปปฏิบัติ ในด้านของตัวผู้ปฏิบัติขึ้นอยู่กับความร่วมมือของผู้ปฏิบัติเอง สอดคล้องกับผลการศึกษาของ Tansutinun, P. & Mungmaung, S. (2019) พบว่า ปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการนำนโยบายสาธารณะเพื่อพัฒนาคุณภาพชีวิตผู้มีรายได้ต่ำผ่านบัตรสวัสดิการแห่งรัฐ ไปปฏิบัติมี 5 ปัจจัย ได้แก่ ปัจจัยด้านนโยบาย ปัจจัยด้านองค์การ ปัจจัยด้านข้าราชการ ปัจจัยด้านข้อมูลและกระบวนการติดต่อสื่อสาร ปัจจัยด้านประชาชน และสอดคล้องกับการศึกษาของ Kaewchu, P. (2020) พบว่า ปัจจัยผลักดันทางการท่องเที่ยว ได้แก่ความปลอดภัย ส่วนความบอบช้ำจากวิกฤตโควิดของภาคอุตสาหกรรมท่องเที่ยว ได้รับผลกระทบรุนแรงยืดเยื้อจาก COVID-19 ภาครัฐต้องเข้ามาดูแลเยียวยาและออกมาตรการการคลังเพื่อช่วยสร้างความเชื่อมั่น หรือช่วยเหลือในด้านการเงินแก่ผู้ประกอบการ

ด้านปัจจัยที่ส่งผลต่อการนำนโยบายภาครัฐด้านการท่องเที่ยวแบบวิถีชีวิตใหม่ ภายหลังวิกฤต โควิด-19 พบข้อเสนอแนะในการแก้ไขปัญหาปัจจัยที่ส่งผลต่อการนำนโยบายภาครัฐด้านการท่องเที่ยวแบบวิถีชีวิตใหม่ ภายหลังวิกฤตโควิด-19 พบว่า ประชาชนมีความต้องการให้มีการกระตุ้นการท่องเที่ยวที่มากขึ้นกว่านี้ให้ขยายระยะเวลาโครงการ โปรโมชั่น ส่วนลดมากขึ้น โดยรับฟังปัญหากิจกรรมที่ต้องแบกรับภาระจะได้จัดการแก้ปัญหาหรือกระตุ้นการท่องเที่ยวให้ถูกจุด ซึ่งสอดคล้องกับผลการศึกษาของ Chittangwattana, B. (2005) ที่พบว่า การส่งเสริมตลาดทางการท่องเที่ยวเป็นการอำนวยความสะดวกการท่องเที่ยวให้แก่กลุ่มเป้าหมายโดยผ่านสื่อทำให้นักท่องเที่ยวได้รับข่าวสารเป็นแรงกระตุ้นให้อยากท่องเที่ยว การตัดสินใจของนักท่องเที่ยว จากแรงกระตุ้นจากสิ่งจูงใจโดยคำนึงถึงความปลอดภัย สะดวกสบาย และสอดคล้องกับผลการศึกษาของ Kasikorn Research Center, 2021) ที่พบว่า หากมีพาสปอร์ตวัคซีนคลายล็อกเรื่องการท่องเที่ยวอาจดึงดูดนักท่องเที่ยวต่างชาติมาเที่ยวไทย การบริการการท่องเที่ยว ได้แก่ การให้บริการเพื่อการท่องเที่ยวที่มีอยู่ในพื้นที่หรือกิจกรรมที่ผลเกี่ยวข้องกับการท่องเที่ยวของพื้นที่นั้นๆ ส่งผลเป็นแรงกระตุ้นในการตัดสินใจของนักท่องเที่ยว

3. ทุกฝ่ายมีทิศทางพร้อมรับมือกับการเปิดเมืองเพื่อการท่องเที่ยว ถึงเวลาพลิกฟื้น ด้วยการยกระดับการท่องเที่ยวโดยการดึงสิ่งที่ดีที่สุดในแต่ละพื้นที่เพื่อดึงดูดความสนใจนักท่องเที่ยว เน้นการนำเทคโนโลยีระบบแอปพลิเคชันที่นักท่องเที่ยวเข้าถึงข้อมูลได้ง่าย สะดวก รวดเร็ว ผู้ประกอบการท่องเที่ยววิถีใหม่ กำหนดการตรวจ ATK 100 % เท่านั้น สามารถเข้าใช้บริการได้

ด้านลักษณะการกำกับควบคุมในปัจจุบัน พบว่า ผู้ให้ข้อมูลสำคัญส่วนใหญ่มีความพึงพอใจกับลักษณะการกำกับควบคุมในปัจจุบัน แต่มีข้อคิดเห็นเสริมว่า การควรมีกติกาพื้นฐานที่ใช้ในระดับทัดเทียมกันทั้งประเทศในบางเรื่องเท่านั้น ส่วนเรื่องความยืดหยุ่นควรให้เป็นเรื่องของพื้นที่ การนำเทคโนโลยีเข้ามาช่วยเป็นสิ่งจำเป็น และประชาชนบางส่วนยังมีความเห็นว่า ต้องออกกฎหมายออกมาควบคุม อย่างเคร่งครัด และเด็ดขาด ไม่ใช่เป็นเพียงการขอความร่วมมือโดยเฉพาะการสวมแมส อยากให้เคร่งเหมือนการสวมหมวกกันน็อกคนในพื้นที่ที่ช่วยกันดูแลความสะอาดในพื้นที่ท่องเที่ยวของตัวเอง คนเที่ยวก็ต้องมีความรับผิดชอบต่อตัวเอง และสถานที่ที่เข้าไปใช้บริการ ซึ่งสอดคล้องกับแนวคิดของ Van Meter & Van Horn (1975 cited by Jaikaew, A., 1990) ที่กล่าวว่า นโยบายจะต้องมีวัตถุประสงค์ที่ชัดเจนนโยบายถ่ายทอดลงสู่การปฏิบัติได้อย่างถูกต้องเหมาะสมหน่วยงานจะต้องมีความสามารถในการปฏิบัติงานได้ใกล้เคียงกับเป้าหมายที่กำหนดไว้ และสอดคล้องกับผลการศึกษาของ Appointedlam, S. & Pongpanich, A. (2021) พบว่า ปัจจัยที่มีผลต่อการเลือกการเดินทางท่องเที่ยวไทยแบบปรกติใหม่ และการตัดสินใจเดินทางท่องเที่ยวทั้งภายในประเทศและภายนอกประเทศ จะมีการคำนึงถึงความปลอดภัยและสุขอนามัยเป็นอันดับที่สำคัญมากที่สุด ทั้งนี้ยังสอดคล้องกับผลการศึกษาของ Chuaygarut, C., Phusanam, A., & Dechamane, O. (2020) พบว่า พฤติกรรมการท่องเที่ยวของเยาวชนไทยหลัง COVID-19 เริ่มจากการหาข้อมูลการท่องเที่ยวโดยเยาวชนไทยนิยามหาข้อมูลการท่องเที่ยวจากอินเทอร์เน็ต

ด้านการท่องเที่ยวแบบวิถีชีวิตใหม่ ภายหลังวิกฤตโควิด-19 รัฐบาลควรมีจัดตั้งกองทุนสำหรับการฟื้นฟูเพื่อลดผลกระทบในสาขาการท่องเที่ยว จัดตั้งกองทุนร่วมระหว่างภาครัฐและเอกชน มีคณะกรรมการร่วมหรือรูปแบบอื่น ๆ ให้คำปรึกษากับภาคเอกชน ส่วนภาคเอกชนและประชาชนมองว่าทุกองค์กร และทุกภาคส่วนรวมทั้งประชาชนทุกคนต้องได้มีส่วนร่วม และรัฐต้องรับฟังปัญหาของผู้ประกอบการเพื่อให้กิจการดำเนินไปได้ อีกทั้งรัฐและสื่อต่างๆ ควรให้ข่าวที่เป็นความจริง ไม่ปิดบัง ไม่บิดเบือน ทุกคนจะรู้ว่าต้องช่วยกันดูแลและอะไรที่มันขาดตกบกพร่อง ซึ่งสอดคล้องกับแนวคิดของ Anderson (1994) ได้ให้ทัศนะเกี่ยวกับนโยบายสาธารณะไว้ว่า คือแนวทางการปฏิบัติหรือการกระทำซึ่งมีองค์ประกอบหลายประการ ได้แก่ ผู้ปฏิบัติหรือชุดของผู้กระทำที่จะต้องรับผิดชอบต่อในการแก้ไขปัญหาที่เกี่ยวข้องของสังคม โดยมีจุดมุ่งหมายชัดเจนว่า สิ่งใดที่จะต้องกระทำให้สำเร็จมีใช้สิ่งซึ่งรัฐบาลเพียงแต่ตั้งใจจะกระทำหรือเสนอให้กระทำเท่านั้น แต่จะต้องจำแนกให้เห็นความแตกต่างที่ชัดเจนระหว่างนโยบายกับการตัดสินใจของรัฐบาล ซึ่งเป็นประเด็นสำคัญระหว่างทางเลือกที่ต้องเปรียบเทียบกัน (Competing alternatives) สอดคล้องกับแนวคิดของ Considine (1994) การกำหนดความชัดเจนของค่านิยมและความตั้งใจของสังคมและพันธมิตรผู้พัวพันในการจัดระบบประมาณ และบริการแก่ประชาชน ให้สิทธิและเอกสิทธิ์แก่ประชาชนที่พึงปรารถนา

ด้านหน่วยงานที่รับผิดชอบโดยตรง การศึกษายังพบว่า หน่วยงานที่รับผิดชอบโดยตรงควรบูรณาการหากัน กระทรวงการท่องเที่ยวและกีฬา กระทรวงสาธารณสุข และกระทรวงมหาดไทยทั้ง 3 กระทรวงนี้ต้องบูรณาการทำงานร่วมกันเพื่อสร้างกรอบการทำงานและนโยบายสำหรับการท่องเที่ยววิถีใหม่อย่างยั่งยืนเป็นแม่งานในการจัดการเพื่อทุกฝ่ายที่เกี่ยวข้องกับอุตสาหกรรมท่องเที่ยว โดยสามารถทำได้โดยการปฏิบัติตามมาตรการเพื่อความปลอดภัย และโปรโมทให้ข้อมูลแก่ทุกคนอย่างชัดเจน ซึ่งสอดคล้องกับการศึกษาของ Cretu, Turtureanu, Sirbu, Chitu, Marinescu, Talaghir, & Robu, (2021) พบว่า ทุกประเทศกำลังประสบกับวิกฤตสุขภาพ อุตสาหกรรมการท่องเที่ยวพร้อมกับสาขาที่เกี่ยวข้องประสบปัญหาการในช่วงเวลานี้ การศึกษานี้ตรวจสอบความตั้งใจที่จะเดินทางในสภาวะปัจจุบันที่กำหนดโดยวิกฤตสุขภาพ ว่าเกี่ยวข้องกับคำแนะนำหรือกำหนดมาตรการต่าง ๆ ของรัฐบาลเพื่อควบคุมการแพร่กระจายของ COVID-19 การเดินทางได้รับอิทธิพลอย่างมากในการตัดสินใจเดินทางท่องเที่ยว และสอดคล้องกับการศึกษาของ Abbas, Mubeen,

Terhemba, Raza. & Mamirkulova, (2021) ที่พบว่า การฟื้นกิจกรรมการดำเนินงานของอุตสาหกรรมการท่องเที่ยว เกี่ยวข้องกับเสนอคำแนะนำที่เป็นประโยชน์จากเจ้าหน้าที่ของรัฐ นักวิชาการ และบริษัทท่องเที่ยว ส่งผลให้ลงทุนในอุตสาหกรรมการท่องเที่ยวเพื่อให้กลับมาอยู่ในสถานะปกติ

ด้านตัวชี้วัดในการประเมินประสิทธิผลของการนำนโยบายภาครัฐด้านการท่องเที่ยวแบบวิถีชีวิตใหม่ ภายหลังวิกฤต โควิด-19 ไปปฏิบัติ พบว่า รัฐบาลเชื่อมั่นว่าผู้ประกอบการในภาคการท่องเที่ยว จะสามารถปรับตัวสร้างสรรค์ธุรกิจให้เดินหน้าต่อไป ดูที่ความสัมฤทธิ์ผลในแต่ละนโยบาย ถ้าผลการดำเนินงานออกมาในทิศทางบวกก็จะบอกได้ว่าประสิทธิผลของแต่ละนโยบายเป็นเช่นไร เช่น ตัวเลขผู้ติดเชื้อที่ลดลง สภาพเศรษฐกิจที่ดีขึ้น นักท่องเที่ยวเพิ่มขึ้น ซึ่งสอดคล้องแนวคิดของ Dokthaisong, B. (2010) ที่กล่าวว่า นโยบายเพื่อแก้ไขปัญหา นโยบายเพื่อการพัฒนาและนโยบายเพื่อสร้างสรรค์สิ่งใหม่ การกำหนดนโยบายที่ดีนโยบายที่กำหนดจึงเป็นนโยบายแก้ปัญหามากกว่าที่จะเป็นนโยบายพัฒนาหรือนโยบายเพื่อสร้างสรรค์สิ่งใหม่ และสอดคล้องกับการศึกษาของ Anusonphat, N. (2020) พบว่า การปรับตัวด้านการท่องเที่ยวของไทยท่ามกลางภาวะโรคระบาดนี้ ควรมีการปรับตัวใน 5 ด้าน คือ 1) การปรับตัวด้านการเพิ่มศักยภาพท่องเที่ยวชุมชน 2) การปรับตัวด้านการฟื้นตัวเศรษฐกิจในการท่องเที่ยวส่งเสริมการแลกเปลี่ยนข้อมูลข่าวสารที่ทันเวลา เชื่อถือได้ 3) การปรับตัวด้านธุรกิจท่องเที่ยวใช้หลักการ 9Ps เพื่อเพิ่มขีดความสามารถทางการแข่งขัน 4) การปรับตัวด้านพฤติกรรมนักท่องเที่ยวโดยใช้หลักจิตชีวิตยุคดิจิทัลมาก่อนให้เกิดประโยชน์ 5) การปรับตัวด้านการรับมือและสื่อสารภาวะวิกฤตเพื่อสร้างความรู้ให้ประชาชนให้รู้สึกปลอดภัยในการท่องเที่ยว

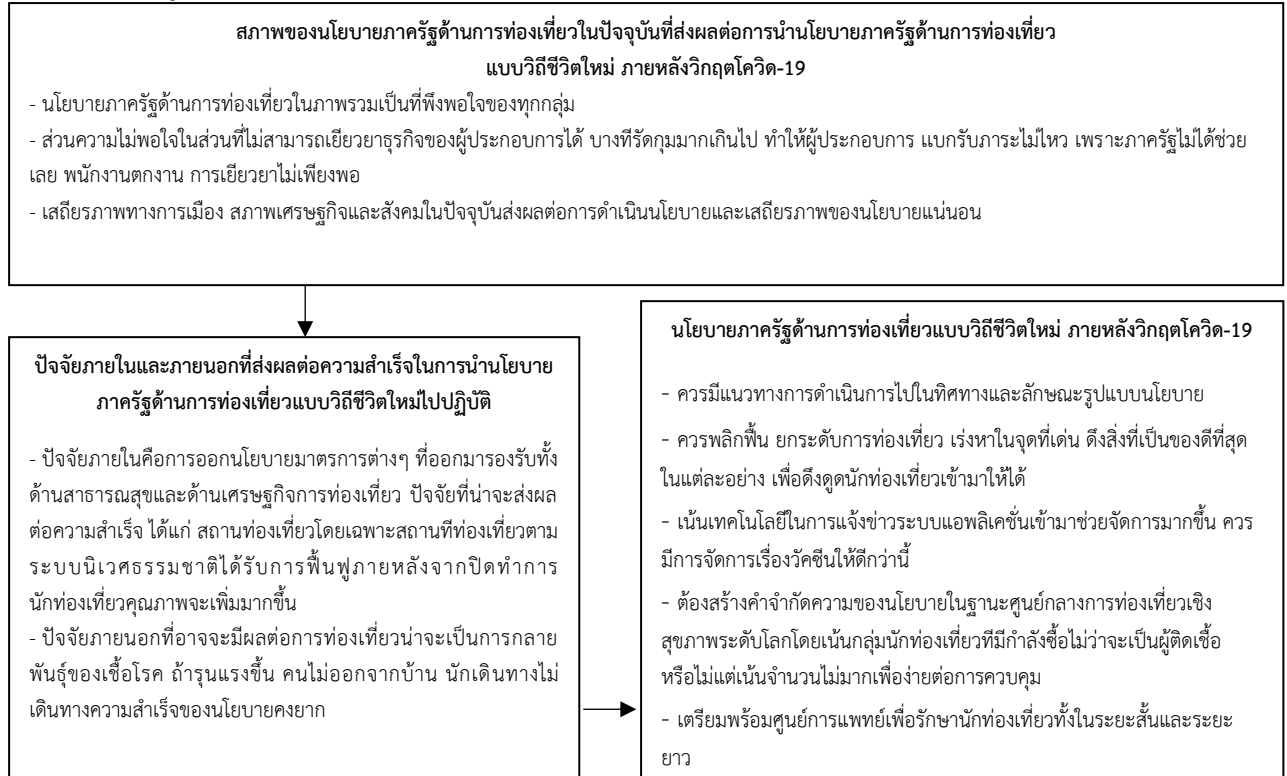
ภาคประชาชนมองว่าการกำหนดตัวชี้วัดในการประเมินประสิทธิผล เป็นเพียงแนวทางต้องดำเนินการไว้แต่สภาพเศรษฐกิจโดยรวมสามารถชี้วัดได้จาก การจับจ่าย กำลังการซื้อ การจองที่พัก ดูจากการจ้างงานเพิ่มขึ้น มีผู้เข้าใช้บริการมากขึ้น เพราะถ้าเศรษฐกิจมันดี การหมุนเวียนเงินดี การจ้าง งานมากขึ้น เหล่านี้คือตัวชี้วัดที่สำคัญของผู้ประกอบการ การประเมินผลเป็นแค่ตัวแนวทางปฏิบัติ สิ่งสำคัญคือต้องมีการลงมือทำอย่างจริงจัง นอกนั้นก็สังเกตได้จากยอดผู้ติดเชื้อลดลง ซึ่งสอดคล้องกับการศึกษาของผลการศึกษาของ Serlinda & La Are (2021). พบว่า ปี 2021 โลกได้ก้าวเข้าสู่ปีที่ 2 ของการระบาดใหญ่ของ Covid-19 อย่างไรก็ดี แม้ว่าโควิด-19 จะสร้างผลกระทบเชิงลบมากมายต่อพลเมืองจากรัฐ แต่จำนวนนักท่องเที่ยวในประเทศในบาห์ลีเริ่มเพิ่มขึ้นในช่วงไตรมาสแรกของปีนี้ แสดงถึงนโยบายของเมืองบาห์ลีได้รับการตอบรับอย่างประสิทธิผลแม้ว่า COVID-19 จะสร้างผลกระทบเชิงลบมากมายต่อพลเมืองจากรัฐก็ตามที่

สรุปองค์ความรู้ใหม่

ช่วงปลายปี พ.ศ. 2562 เกิดวิกฤติระบาดของเชื้อไวรัสโควิด-19 ทั่วโลกส่งผลต่อการต่อภาคการท่องเที่ยว ต้องหยุดชะงักไม่ว่าจะเป็นผู้ประกอบการธุรกิจขนาดใหญ่หรือขนาดตั้งแต่สายการบิน โรงแรม และส่งผลต่อแรงงานในธุรกิจหลังจากรัฐบาลประกาศปลดล็อคและมีการกำหนดมาตรการและนโยบายกระตุ้นให้เกิดการท่องเที่ยวภายในประเทศ ดังนั้น จึงเป็นโอกาสที่ท้าทายต่อนโยบายรัฐบาลที่จะออกมาตรการเพื่อกระตุ้นภาคการท่องเที่ยวภายหลังการเข้ามาของวัคซีนโควิด-19 เพื่อรองรับนักท่องเที่ยวชาวต่างชาติ งานวิจัยนี้ ทำให้ได้องค์ความรู้ใหม่ ในการกำกับดูแลของภาครัฐบาลกับนโยบายส่งเสริมการท่องเที่ยวภายใต้วิกฤตโควิด-19 เพื่อสร้างการท่องเที่ยวในรูปแบบใหม่ คือ การท่องเที่ยวอย่างปลอดภัย ปลอดภัย ที่ภาคการท่องเที่ยวกลับมาฟื้นฟูการท่องเที่ยวแบบวิถีชีวิตใหม่ ภายหลังวิกฤตโควิด-19 จะสามารถกระตุ้น ฟื้นฟู และบูรณาการ เพื่อนำไปสู่การท่องเที่ยวโดยใช้แนวคิดสภาพของนโยบายภาครัฐด้านการท่องเที่ยวในปัจจุบันที่ส่งผลต่อการนำนโยบายภาครัฐด้านการท่องเที่ยวแบบวิถีชีวิตใหม่ ภายหลังวิกฤตโควิด-19 และปัจจัยภายในและภายนอกที่ส่งผลต่อ

ความสำเร็จในการนำนโยบายภาครัฐด้านการท่องเที่ยวแบบวิถีชีวิตใหม่ไปปฏิบัติ และแนวคิดด้านนโยบายภาครัฐด้านการท่องเที่ยวแบบวิถีชีวิตใหม่ภายหลังวิกฤตโควิด-19

จากการวิจัยเรื่องนโยบายภาครัฐด้านการท่องเที่ยวแบบวิถีชีวิตใหม่ ภายหลังวิกฤตโควิด -19 ผู้วิจัยสรุปองค์ความรู้ใหม่ดังภาพต่อไปนี้

ภาพที่ 1 นโยบายภาครัฐด้านการท่องเที่ยวแบบวิถีชีวิตใหม่ ภายหลังวิกฤตโควิด -19

ข้อเสนอแนะ

ข้อเสนอแนะเชิงนโยบาย

1. รัฐมีบทบาทและมียุทธศาสตร์ความรู้ที่จะควบคุมอัตราการระบาด ควรวางแผนล่วงหน้าในการควบคุมการระบาดครั้งใหม่ปฏิบัตินำร่องทันทีไม่ต้องรอให้เกิดการระบาดครั้งใหม่ที่รุนแรงจนส่งผลการท่องเที่ยวในอนาคต
2. การวางแผนนโยบายเชิงรุกและการบูรณาการการทำงานร่วมกับทุกภาคส่วนต้องได้รับการสื่อสารนโยบาย ควรเป็นรูปแบบเดียวกันเพื่อสร้างความมั่นใจได้รับการยอมรับจากนักท่องเที่ยวทั้งในและต่างประเทศ
3. นโยบายด้านสุขอนามัย ควรออกเป็นกฎหมายให้ประชาชนในประเทศหรือนักท่องเที่ยวต่างชาติรู้และปฏิบัติ โดยมีบทลงโทษที่ชัดเจน เรื่องการสวมใส่หน้ากากอนามัยในที่ชุมชน
4. ควรมีนโยบายในการทำประชาพิจารณ์ก่อนและหลังที่จะมีนโยบายหรือมาตรการที่มีผลต่อประชาชน รวมถึงนโยบายภาครัฐด้านการท่องเที่ยวแบบวิถีชีวิตใหม่ ภายหลังวิกฤตโควิด-19 เพราะรัฐจะได้ทราบปัญหา ประโยชน์ โทษและความต้องการที่แท้จริงของผู้ที่ส่วนเกี่ยวข้องที่แท้จริง

ข้อเสนอแนะเชิงปฏิบัติ

1. ด้านการเตรียมพร้อม หากมีการระบาดที่รุนแรงรับมือทันส่งผลต่อนโยบายภาครัฐด้านการท่องเที่ยวแบบวิถีชีวิตใหม่ ภายหลังวิกฤตโควิด-19

2. ด้านความร่วมมือจากภาคเอกชน รัฐควรเป็นเข้าหาขอความร่วมมือ ความช่วยเหลือ และตั้งหน่วยงานประสานงานในแต่ละด้านและต่อเนื่องหลายอย่างภาคเอกชนมีความพร้อมมากกว่าภาครัฐ สิ่งเหล่านี้จะส่งเสริมนโยบายภาครัฐด้านการท่องเที่ยวแบบวิถีชีวิตใหม่ ภายหลังวิกฤตโควิด-19 ให้มีความสำเร็จมากยิ่งขึ้น

3. ด้านการเยียวยาทางเศรษฐกิจที่แท้จริง หนี้สินที่ทุกครัวเรือน แ่่งตั้งหน่วยงานเข้าไปดูแลภาคหนี้สินของประชาชนกับทุกธนาคารหรือองค์การทางการเงินทุกแห่งภายในประเทศ เพื่อแก้ไขปัญหาในวงกว้าง

4. ด้านการส่งเสริมเปิดศูนย์ประชาสัมพันธ์การบริหารสถานการณ์แพร่ระบาดของโรคติดเชื้อไวรัสโคโรนา 2019 ฝ่ายปฏิบัติงานอย่างแท้จริง

ข้อเสนอแนะสำหรับการวิจัยครั้งต่อไป

1. ควรมีการทำการวิจัยเรื่องนโยบายภาครัฐด้านการท่องเที่ยวเกี่ยวกับการอยู่ร่วมโรค COVID-19 ในวันที่โรคระบาดดังกล่าวได้กลายเป็นโรคระบาดประจำถิ่น

2. ควรมีการทำการวิจัยเรื่อง ความสัมพันธ์ระหว่างการท่องเที่ยวกับความต้องการที่แท้จริงของประชาชนต่อนโยบายเศรษฐกิจภายหลังจากนี้ที่ประชาชนเริ่มกลับมาใช้ชีวิตได้ตามปกติ

3. ควรมีการทำวิจัยเรื่องผลกระทบของโรคระบาด COVID-19 ในทุกด้าน เช่น ด้านสุขภาพ เศรษฐกิจ สังคม การเมือง การท่องเที่ยว ที่มีต่อประชาชนภายในประเทศ

References

- Abbas, J., Mubeen R., Terhemba lorembor P., Raza S. & Mamirkulova G. (2021). Exploring the impact of COVID-19 on tourism: transformational potential and implications for a sustainable recovery of the travel and leisure industry. *Current Research in Behavioral Sciences*. 2, November 2021, 100033. Retrieved February 6, 2022, from: <https://shorturl.asia/lecob>
- Anderson, J. E. (1994). Public Policy-Making: Introduction. (2nd ed.). New York: Houghton Mifflin Company.
- Anusonphat, N. (2020). Economic adaptation of tourism in the situation of Coronavirus Disease 2019 (Covid-19) in Thailand. *Journal of Humanities and Social Sciences Phranakhon Si Ayutthaya Rajabhat University*. 8(1) January – June, 1-25.
- Appointedlam, S. & Pongpanich, A. (2021). Factors Affecting Travel Selection New normal Thai. *Interdisciplinary Journal of Humanities and Social Sciences*. 4 (1). January – April, 12-24.
- Charoenphan, J., & Tansakul, C. (2006), *Health Behavior*. (4th ed) Maha Sarakham:Mahasarakham University.
- Chuaygarut, C., Phusanam, A., & Dechamane, O. (2020) Factors affecting the behavior of Tourism of Thai youths after the Covid 19 era. *Academic and Research Journal of University Northeast Region*. 10(3) September – December, 187-201.
- Cretu, C, Turtureanu, A., Sirbu, C., Chitu, F., Marinescu, E., Talaghir, L., & Robu, D. (2021). Tourists' Perceptions Regarding Traveling for Recreational or Leisure Purposes in Times of Health Crisis. *Sustainability Journal*. 13 (15). 8405. Retrieved February 6, 2022, from: <https://shorturl.asia/fNDGV>

- Dokthaisong, B. (2010). *Scope of public administration in the era of globalization = Global paradigm of public management*. Bangkok: intellectuals
- Eulau, Heinz & Prewitt, Kennett. (1973). *Labyrinths of Democracy*. Indianapolis: Bobbs-Merrill.
- Hornby, A. F. (2000). *Advance learner's dictionary*. (6th ed.). London, England: Oxford University.
- Huynh, D., Truong, T., Long Hai Duong, L., Nhan Trong Nguyen, N. & Dao, G. (2021). The COVID-19 Pandemic and Its Impacts on Tourism Business in a Developing City: Insight from Vietnam. *Economies Journal*. 9 (4). 172 Retrieved February 6, 2022. From: <https://shorturl.asia/LeS9I>
- Jaikaew, A. (1990). *Policy implementation in the southern most provinces of Thailand : a study of factors affecting success*. (Development Administration Dissertation), Faculty of Public Administration, National Institute of Development Administration.
- Kaewchu, P. (2020) *Factors Influencing New Tourism Behavior Change Normal after the spread of COVID-19*. Faculty of Business Administration, Ramkhamhaeng University.
- Kasikorn Research Center. (2021). *If the COVIDS do not re-emerge heavily, it is expected that in 2022, the Thai market will return to Path of Recovery (Current Issue No. 3284)*. Retrieved November 30, 2021, from <https://shorturl.asia/W75u0>
- Kunsantiwong, C. (2021). *Factors Affecting Travel Decisions of Thai Tourists Thai Generation Y after the Covid-19 epidemic*. (Master of Business Administration), Graduate College. Bangkok University.
- Lee, Chien-Chiang & Chen, Mei-Ping. (2020). *The Impact of COVID - 19 on the Travel and Leisure Industry Returns Some International Evidence*. Retrieved April 24, 2021, from: <https://shorturl.asia/lv9FD>.
- Mungmuang, S. (2014). *Organizational Behavior*. Chiang Rai: Chiang Rai Rajabhat University.
- Nakamura, R.T. & Smallwood, F. (1980). *The politics of policy implementation*. New York: St. Martin's
- Pender, N.J. 1987. *Health Promotion Nursing Practice*. Norwalk, Conn: Appleton-Century-Crofts.
- Serlinda, N., & La Are, R. (2021). The Relationship of Risk Perceptions and Visit Intentions on Jakarta Tourist's Behaviour (Case Study of Bali During 2nd Phase of Covid-19). *Conference Series*, 3(2), 363–381. <https://doi.org/10.34306/conferenceseries.v3i2.602>
- Tansutinun, P., & Mungmaung, S. (2019). "Public Policy to Improve Quality of Life for Low Income with the State Welfare Card". *Mahachula Academic Journal*, 6(2), November, 333-347.
- Tararattanasuwan, S. (2020). The impact of the Covid-19 virus on Thailand's tourism crisis. *Academic Journal, Secretariat of the Senate*. 10(15), August, 1-22.
- Thai Tourism Business Association. (2020). *Labor in the tourism sector urges the state to speed up healing for more than 4 million people who lost their jobs*. Retrieved April 20, 2021, from <https://www.shorturl.asia/OIzHU>.
- Wolman, B. B. (1973). *Dictionary of Behavioral Science*. London: Litton Educational.

